

Влечугите в България

Автор: Марко Иванов

Да напишем няколко реда и за семействата Змии /Serpentes/, представени у нас с по един вид. Става въпрос за Пясъчната боа и Червейницата - видове с интересна биология хабитат и екстериор.

☐ Пясъчна (турска) боа /Eryx jaculus/

Та ето я и Пясъчната боа, наречена турска:

☐ Пясъчната боа /Eryx jaculus turcicus/

Пясъчната боа /*Eryx jaculus turcicus*/, е вид змия, единственият представител на сем. Боидни /*Boidae*/, среща се и в България.

Достига до 50-75 cm. дължина.

Пясъчната боа е разпространена в Северна Африка и Близкия Изток от Арабския полуостров до Източен Иран, както и в областта между Черно и Каспийско море. На Балканския полуостров се среща спорадично (т.е. в отделни разпръснати находища) в източните и южните му части.

В България е известна от вероятно унищожено находище край Свищов, както и от районите на Пазарджик, Пловдив, Хасково, Харманли, Свиленград и Сандански.

Българските находища очертават северозападната граница на видовия ареал.

От името ѝ може да си направим извод за характерния ѝ хабитат: е пясъка, където лесно

се заравя и се движи под него. Обитава, също и каменисти места, рохки и пясъчливи почви, бедни на растителност. През деня се крие в почвата, а през нощта излиза на лов.

Храни се главно с гризачи, гущери и насекоми.

Женските раждат по няколко малки в края на лятото или началото на есента.

Пясъчната боа не е отровна и рядко хапе при улавяне.

Тя е един от най-заstraшените видове влечуги в България.

Защитен вид от ЗЗП/1962 г.

Днес закона предвижда глоби до 5 000 лв. (за физ. лица) и до 10 000 лв. (за юридич. лица), при констатация на първо нарушение, както и до 5 год. (мисля) лишаване от свобода. При повторни нарушения санкциите скачат драстично, само да имаше кой да ги търси и събира, тези санкции!

Типичен хабитат

☐ Червейницата /*Typhlops vermicularis*/.

Друго интересно змийче в България е Червейницата /*Typhlops vermicularis*/.

Вид дребна змия, разпространена в Югозападна Азия и на Балканите. По външния си вид и подземния начин на живот наподобява дъждовен червей. Достига дължина до 35-40 cm.

Червейницата е разпространена в югозападните части на Централна Азия, Иран, Ирак, района на Кавказ, Турция и Кипър, южните части на Балканския полуостров, включително по-голямата част от Албания и Македония и южната част на Тракия. В България се среща в южната част на долината на Струма, Източните Родопи, около Харманли и Свиленград и по Черноморието южно от Созопол.

В миналото е съществувало и находище при село Варвара, Пардзиджишко, което е унищожено.

Червейницата предпочита сухи местности с тревиста растителност и редки храсти. Прекарва почти целия си живот под земята, като излиза на повърхността при топло и влажно време, най-често нощем. При засушавания навлиза в почвата на повече от 1 м. дълбочина. Основната и храна са какавидите на мравки, по-рядко се храни с мравки и други дребни члене-

стоноги. В началото на август снася 4-7 яйца.

Червейницата е сляпа, като се допуска, че очите и различават само светло от тъмно. Не хапе и не е отровна.

Разпространено е мнение, че изложена на слънчева светлина умира. Това не отговаря на истината и по - скоро се дължи на факта, че змията имитира смърт.

Има още един интересен факт при тези змии: опашката и главата почти не се различават, за заблуда на "врага"!

Къде е главата?